Kürti László

Zsákutca

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 32. szám, 2022. augusztus 12.

Hiába kérted, hogy ápoljam a lelked, húzzalak ki folyton a bajaidból, nekem ezt volt nehéz megérteni, hogy te nem leküzdeni akartad a benned forrongó bizalmatlanságot, érvénytelenségét, reménytelenségét az életnek. Nem azok vagyunk, akiknek képzeljük magunkat, és nem azt mondjuk, ami szorongat, nyomaszt, gyötör bennünket. Félrevezetjük és félreszeretjük egymást öntudatlanul, szeretet helyett, csak a követelőzés, nyomorunk számonkérése marad. Nem vettük észre, hogy mostanra már a bűntudatommal, önfeladó szeretetemmel akarsz kétségbeesetten magadhoz kötelezni. Persze én hibáztam, én bántottalak meg, ott kezdődött minden, hogy volt okom ilyen közel engedni, mindenemet átláttatni veled, hogy megnyugodhass. Röntgenleletté, hullabiztos szolgáddá változtam néhány héten belül –, nekem kellett bizonyítani, szorongani, nem enni, de etetni téged, fogyni, de sugározni világokat, bizonyosságot, akár egy röntgengép.